#سیف الملوک او بدري جمالي ښاپیری کیسه

لیکوال: نامعلوم

نشرکونکې: خواجه زی خپروندویه اداره. https://t.me/pashtoonovels0

پښتو ناولونه

خواجه زی خپروندویه اداره

HTTPS://T.ME/PASHTOONOVELS0

@shuhab09

سیف الملوک او بدري جماله
لومړۍ برخه
ناول

"بِسمِ أآألَلّهِ أآألَرحَمَنْ أآألَرِحيَم"

کلونه کلونه په زرګونه کلونه مخکې مصر کې یو عادل پاچا و. هغه ډېر مال او سلطنت درلود، البته خو زوی یې نه درلود. کلونه کلونه یې دعاوې کولې. بالاخره الله تعالی هغه ته یو زوی ورکړ چې نوم یې سیف الملوک پرې کېښود.
شهزاده ډېر هوښیار، ښکلی او باادبه ځوان شو. د علم، دین او ادب زده کړه یې وکړه.
زلمی شو ! یوه شپه سر د ماښامه ویده شو.
په خوب کې یې یوه بې سارې ښکلې ښاپیرۍ نجلۍ ولیده. داسې حسن یې و چې مخکې یې نه و لیدلی !

سیف الملوک ورته وویل چې ته څوک یې او چېرې اوسېږې!؟
ښاپیرۍ ورته وویل چې زما په هکله دې له ښوونکي څخه پوښتنه وکړه!؟
او که پسې راځې نو عاجملس ته راشه زما کور هلته دي!
له خواږه او عشقي خوبه راپورته شو او په ذهن کې دغه تصویر بند پاتې وه ...
له ځانه سره ګډ و چې دا انجلۍ به څوک وي چې ماته په خوب کې راغله
هغه نه پوهېده چې دا څوک ده، خو مینه یې په زړه کې ځای ونیو.
هغه خپل استاد (چې حکیم او عالم و) امام حسن نومېده !
ټول خوب یې ورته بیان کړ. استاد ورته وویل:

دا عادي نجلۍ نه ده. دا د پیرانو شهزادګۍ ده. نوم یې بدري جماله دی.
استاد زیاته کړه او ورته یې وویل چې هغه د لرې غرونو کوه قاف په غره کې

عاجملس په نوم باندې یو ځای دی هلته اوسېږي ...
سیف الملوک ورته وویل چې خاا داسې ده!؟ نو زه خو ځم اود خوبونو شهزادګۍ مې پیدا کوم !

استاد د مهرباني څخه ورته وویل چې زویه ! هلته رسیدل ډېر سخت کار دی...خو بیا هم امکان لري چې د سختیو لارو تېر شي او د کوه قاف ښاپیرۍ لاسته راوړئ ...

کۀ تۀ سیف الملوک یی چې زړۀ خکته پورته نکړې
دا غرونه لټوه بدري جماله بۀ پیدا شي

سیف الملوک د استاد خبرې واورېدې، خو زړه یې نور هم پرې ټینګ شو. شپه او ورځ یې فکر یوازې په بدري جماله و.
هغه له خپل پلار، پاچا، څخه د سفر اجازه وغوښته. پاچا ډېر اندېښمن شو او ویې ویل:

"زویه! ته د سلطنت یوازینی وارث یې، دا غرونه او لرې لارې اسانه نه دي." زویه په ځان پام کوه !
خو سیف الملوک ځواب ورکړ:
"پلاره! که انسان هدف ونه لري، ژوند نیمګړی وي. زه به له سختیو ونه وېرېږم."
بالاخره پاچا د زړه په دردو سره اجازه ورکړه.
استاد امام حسن ورته نصیحت وکړ:
"زویه! په سفر کې صبر، تقوا او احتیاط مه هېروه. هر څه چې وینې، پر هر چا باور مه کوه."

سیف الملوک د سفر تیارۍ ونیوه او له څو وفادارو ملګرو سره د کوه قاف په لور روان شو...
لاره اوږده وه، غرونه لوړ وو، او هوا سړه وه. څو ورځې او شپې یې سفر وکړ، تر دې چې یوې سترې او پراخې درې ته ورسېدل.

هلته يې يو زوړ درويش وليد چې يوازې ناست و.
درويش ورته وويل:
"ای ځوانه! ستا په سترګو کې د لټون لمبه ښکاري. څه پسې ګرځې؟"
سيف الملوک خپل حال بيان کړ...
درويش موسکی شو او ويې ويل:

"که مينه رښتينې وي، لاره به درته خپله خلاصه شي... خو ازموينې به ډېرې وي...!!!
همدلته د سيف الملوک د سفر اصلي امتحانونه پيل شول...
سيف الملوک د زوړ درويش خبرې په غور واورېدې. درويش ورته وويل:
"ای ځوانه! د کوه قاف لاره يوازې د زور په وسيله نه موندل کېږي، بلکې د صبر، عقل او زړورتيا امتحان دی. ډېر کسان تللي، خو لږ کسان رسېدلي."
سيف الملوک ورته وويل:

"زه د مينې په نيت روان يم، که مرګ هم راشي، پروا نه لرم."
درويش هغه ته يوه ساده مشوره ورکړه:
"له غرونو تېر شې، نو يوه لويه جهيل ته به ورسېږې. هلته به ستا د برخليک دروازه پرانيستل شي."
شهزاده او ملګري يې څو ورځې نور هم روان وو. لاره ورځ تر بلې سخته کېده.
ځينې بې غيرته ملګري يې ستړي شول او بېرته ستانه شول مصر ته...
بالاخره سيف الملوک يوازې پاتې شو.
سيف الملوک هغه شپه تر يوه لوی جهيل تر غاړې ورسېد...
د جهيل اوبه صافې او ارامې او رڼې وې. ستورو انعکاس پکې ښکاره و...!!!
سيف الملوک د جهيل پر غاړه کېناست، زړه يې درزا کوله. ناڅاپه يې په اوبو کې يو تصوير وليد – هماغه څېره، هماغه حسن!!!
خو بيرته يو دم ورک شو...

شپه تېره شوه او سهار چې شو، سيف الملوک د جهيل شاوخوا وګرځېد. هلته يې يو زړه کلا ته ورته ودانۍ وليده. دروازه تړلې وه، خو پر سر يې ليکل شوي وو:
"هغه څوک چې بې وېرې وي، دننه دې شي."
سيف الملوک بې له ځنډه دروازه وټکوله. دروازه ورو ورو خلاصه شوه. دننه يو سپين ږيرى سړى ناست و...ويښتان يې دومره ببر او اوږده وه چې ټول بدن يې په کې پټ کړى وه
هغه وويل:

"اى ځوانه! ته د انسانانو له نړۍ څخه راغلى يې. دا ځاى د پيرانو حدود دي. څه پسې ګرځې؟" څه پسې ګرځي!!!؟؟؟
سيف الملوک بې له وېرې وويل:
"زه د بدري جمالي په لټه کې يم."
سپين ږيري ورته وويل:
"هغې ته رسېدل اسانه نه دي. که زړه دې ټينګ وي، درې ازموينې به تېروې. که بريالى شوې، لاره به درته خلاصه شي."
سيف الملوک وويل:

"زه چمتو يم."
بالاخره هغه سيف الملوک يوه تياره غار ته بوتلو.
وې ويل:
"دا غار د وهم او وېرې ځاى دى. څوک چې دلته خپل هوش وبايلي، لاره ورڅخه ورک شي." او مړ به شي !!!؟؟؟
سيف الملوک يوازې غار ته ننوت. تياره دومره وه چې لاس يې مخې ته نه ښکارېده. عجيبه غږونه اورېدل کېدل. کله به د ځنګلي حيوان شور و، کله به د باد چيغې... دومره سخته ويره ...کله به هيڅ آواز نه اوريدل کېده ...دومره به شو چې د زړه درزا به دې ډوب ډوب اوريدله...!!!؟؟؟

خو هغه د استاد امام حسن خبره رایاده کړه:
پر هر څه باور مه کوه زويه ... په ټوله لاره به ته د سختيو او مشکلاتو سره مخامخ کېږي ...!!!؟؟

هغه پوه شو چې دا يوازې ازموينه ده. زړۀ يې ټينګ وساته او بې له منډې د غار تر پايه ورسېد. هلته يو څراغ بل و.
سپين ږيري موسکی شو:
"ته پر خپلې وېرې برياليی شوې ...

سپين ږيري د غار په پای کې ولاړ و.
د هغه اوږده سپين وېښتان د څراغ په رڼا کې لکه سيوري ښکارېدل.
هغه ورو وويل:
تا د وېرې ازموينه تېره کړه... خو اصلي درد لا مخې ته دی درته...!!!؟؟
سيف الملوک لا هم ستړی و. د غار تياره که څه هم پای ته رسېدلې وه، خو د زړه درزا يې لا هم ويرونکي او ډېره وه.
هغه پوهېده چې هره ازموينه تر بلې ازموينې سخته ده.
سپين ږيري څراغ ته اشاره وکړه.
دا د رڼا څراغ دی... خو پام کوه! کله ناکله رڼا هم انسان ړندوي.
سيف الملوک څراغ پورته کړ.
رڼا يې اوازونه کول – داسې آوازونه لکه د روح تر تل ورسېږي....!!!
سپين ږيري هغه د غار له بلې دروازې واباسلو...ګوري
مخې ته درې لارې پرتې وې:

يوه لاره ښايسته، شنه او اسانه ښکاره کېده.
بله لاره تنګه، تياره او له ډبرو ډکه وه.
درېيمه لاره خاموشه وه – نه ښکلې، نه وېرونکې... خو عجيبه چوپه.
سپين ږيري وويل:
يوه به دې تباه کړي، بله به دې بېرته را وګرځوي، او يوازې يوه به دې منزل ته

ورسوي.
سیف الملوک چوپ شو... خفه او ویرونکی شو...خو
د استاد امام حسن خبره یې ذهن ته راغله:
هر څه چې ښکلي وي، لازماً حق نه وي.
هغه ښایسته لاره پرېښوده.

هغه پوهېده چې اسانتیا اکثره دام وي.
تنګه او ډبرینه لاره یې هم پرېښوده، ځکه هلته یوازې زور کارېده.
خو د ده سفر یوازې د زور نه و.
بالاخره یې خاموشه لاره وټاکله.
خو ګامونه یې واخیستل یو دم ...
هوا بدله شوه.
لاره ورو ورو توره شوه.
او ناڅاپه ځمکه ورکه شوه...
سیف الملوک په تیاره کې ولوېد.
د یوازیتوب دوهم ازمیښت

هغه ځان په یوه تش میدان کې وموند.
نه اسمان و، نه ځمکه.
یوازې تشوالی.
ناڅاپه غږونه پیل شول.
د پلار غږ:
زویه، تا دې سلطنت یتیم پرېښود...
د استاد غږ:
ته له احتیاطه کار واخله ...صبر کوه ، تلاش دې نه پرېږده ...خطر په غاړه واخله ...بریا ختما ستا ده ...
د ملګرو غږ:

موږ دي یوازې پرېښودو... ته هم یوازې شوې... مونږ درته نه ویل چې دا ستا کار نه دی ؛ نه یې شي کولای...ته چېرته او بدري جماله ښاپیرۍ چېرته!!!!؟؟؟

سیف الملوک غوږونه ونیول.

خو غږونه د زړه دننه وو.

ناڅاپه یې د بدري جمالې ژړا واورېده.

سیف الملوکه... ته ناوخته راغلې...زه زه ...

هغه چیغه کړه:

نه!!!

ټول ځای ولړزېد.

تیاره لا پسې زیاته شوه.

هغه احساس وکړ چې عقل یې ورکېږي.

هماغه شېبه یې د څراغ رڼا رایاده شوه.

هغه سترګې پټې کړې.

ژوره ساه یې واخیسته.

او ورو یې وویل:

زه دلته د مینې لپاره راغلی یم، نه د غرور لپاره...

که دا وهم وي، زه یې نه منم."

ناڅاپه غږونه چوپ شول.

میدان مات شو.

او هغه بېرته په لاره ولاړ و.

سپین ږیري له لرې وویل:

ته د عقل ازموینه هم تېره کړه او بریالی شوی ... خو اوس تر ټولو سخته مرحله ده.

د وفادارۍ شپه

سپین ږیري هغه د جهیل بلې غاړې ته بوتلو...

هلته هوا يخه وه.
اسمان تورو وريځو نيولی و.

باد لکه د هوا سره خبري کوي او يا کوم مئين کې مات زړه چيغې وهلې...!!!
سپين ږيري وويل:
درېيمه ازموينه د وفادارۍ ده.
د جهيل له منځه ناڅاپه نرم خو دردناک غږ راپورته شو:
سيف الملوکه... که ما غواړې، بايد له خپل ځان تېر شې...
اوبه وخوځېدې.
د بدري جمالې څېره ښکاره شوه ...
خو دا ځل يې سترګې له اوښکو ډکې وې.
سيف الملوک مخته لاړ.

خو ناڅاپه له اوبو تور سيوری راپورته شو.
يو درونډ غږ راغی:
انسانه ته ! تا زموږ حدود مات کړي دي.
سيف الملوک وويل : نه زه صرف بدري جمالې ښاپيرۍ پسې راغلی يم...
د هاهاها اوازونه شول ويې ويل:
که هغې ته رسېدل غواړې، بايد خپل نوم، خپل نسب او خپل تاج پرېږدې."
سيف الملوک حيران شو.
نوم؟

سيوری وويل:
دلته نوم قدرت دی.
که نوم دې پرېښود، ته نور شهزاده نه يې...
ته به بېنومه، بېسلطنت، او بېمقامه شې.
هغه شېبه درنه وه.

د پلار خبره يې ذهن ته راغله.
د تاج وزن يې احساس کړ.
د مصر خلک...
د سلطنت مسوولیت...
او بیا د بدري جمالې سترګې.
سیف الملوک ورو وویل:
زه له تاجه تېرېږم.
له نومه تېرېږم.

خو له مينې نه...زه بدري جماله ښاپیرۍ غواړم ...!!!
اسمان ودرزېد.
تندر وځلېد او ولویده ...
سیوري ورک شول.
خو ناڅاپه جهیل تندر شو.
اوبه پورته شوې.
سیف الملوک تر اوبو لاندې ولاړ.
ساه يې تنګه شوه.
بدن يې کمزوری شو.
بدري جماله چیغه کړه:
"بس دی! نور يې مه ازمويئ!"
هغه شېبه اوبه ارامې شوې.
سیف الملوک پر غاړه ولوېد.

هغه سترګې پرانیستې.
بدري جماله مخې ته ولاړه وه —
خو دا ځل يې مخ له درد نه ډک و.
هغې ورو وویل:

تت خپل هر څه له لاسه ورکړل...
اوس که زه هم درڅخه واخیستل شم، څه به کوې؟
سیف الملوک موسکی شو – ستړې، خو رښتینی.
که ته هم لاړه شې،
زما مینه به لا هم پاتې وي...
هماغه شېبه وریځې لرې شوې.
سپوږمۍ راوخوتله.
او د جهیل پر سر رڼا خپره شوه.
له اسمانه غږ راغی:

هغه څوک چې له هر څه تېر شي،
هماغه مستحق دی چې خپلې مینې ته ورسیږي....
بدري جماله ورو مخته راغله.
د لومړي ځل لپاره یې لاس د سیف الملوک پر لاس کېښود.
خو سپین ږیري ورو وویل:
دا پای نه دی...
اوس د دوو نړیو ترمنځ پرېکړه کېږي.
غرونه بیا ورو ورو ودرزېدل...

کله چې سیف الملوک د بدري جمالې لاس ونیو، نو داسې احساس یې وکړ چې د نړۍ ټول سلطنتونه یې تر پښو لاندې دي. خو لا یې د هغې د لاس ګرمي نه وه حس کړې چې اسمان لکه د تور دېو په څېر راغړمبېد. د کوه قاف د غرونو له څوکو څخه د رڼا داسې وړانګې راغلې چې د سیف الملوک سترګې یې برېښنا ووهلې.
د ښاپېریانو د پاچا، "شاه پال"، لښکر راکوز شو. هغوی د اور له لمبو جوړ وو او هر یو یې په لاس کې د الماس غشي درلودل. شاه پال چې د بدري جمالې پلار و، په داسې یو هیبت راغی چې د جهیل اوبه ترې په جوش راغلې. هغه په دبدبه وویل:
ای د مصر خاورینه بنده! تا ګمان کاوه چې یوازې په خو وهمونو به د کوه قاف

شهزادګۍ خپله کړې؟ ته چې د ختېځ او اوبو څخه جوړ یې، څنګه جرئت کوې چې د رڼا او اور له لور سره د پیوستون خوب وینې؟"

سیف الملوک چې د عشق په تبه کې سوځېده، په داسې حال کې چې د بدري جمالې له سترګو څخه د مغلوبې مینې اوښکې روانې وې، پاچا ته وکتل. هغه وویل:
"پاچا سلامت! عشق د خاورې او اور ترمنځ سرحد نه پېژني. که زما بدن له ختېځ دی، خو زما روح د هماغه رب له نوره دی چې تاسو یې هم پیدا کړي یئ. ما ته د بدري جمالې مینه داسې پناه راکړې چې ستاسو د لښکرو هیبت ماته د ماشومانو لوبه ښکاري."
شاه پال په غوسه وخندل، داسې خندا چې د کوه قاف غرونه ترې ولړزېدل. هغه وویل:

ښه نو! که ستا ادعا دومره قوي وي، نو واوره! بدري جماله به اوس د 'باغِ ارم' په یوه داسې قفس کې بندي شي چې دیوالونه یې له تورو جادویي لمبو څخه دي. ته به د اوو شپو او اوو ورځو لپاره د دې اور په منځ کې درېږې. که ستا مینه رښتینې وي، نو دا اور به ستا لپاره د ابراهیم (ع) په څېر ګلزار شي، خو که ستا په زړه کې د خپل ځان، خپل تخت یا د مرګ لږه وېره هم تېره شوه، نو ستا ایرې به د کوه قاف بادونه له ځان سره یوسي."

بدري جمالې په چیغو وویل: "نه بابا! دا د انسان طاقت نه دی! دا اور د کایناتو د ټولو دردونو مجموعه ده!" خو د پاچا حکم د کاڼي کرښه وه.
سیف الملوک د اور د میدان په لور ګام واخیست. په لومړۍ شپه، اور داسې و لکه د غرمې ګرمۍ. خو په دوهمه شپه، لمبې دومره لوړې شوې چې د سیف الملوک د پلار او مور انځورونه پکې راښکاره شول، چې ورته یې ویل: "زویه! بېرته راګرځه، مور یوازې یو، مصر ستا انتظار کوي!" سیف الملوک سترګې پټې کړې او د امام حسن نصیحت یې یاد کړ چې ویلي یې وو: "کله چې لاره سخته شي، پوه شه چې منزل نږدې دی."

په دریمه شپه، اور خپل رنګ بدل کړ. د بدري جمالې غږ پکې راغی، خو داسې غږ لکه هغه چې له بل چا سره واده کوي او سیف الملوک ته خاندي. دا د وفادارۍ تر ټولو سخت امتحان و. د هغه زړه مات شو، ساه یې بنده شوه، خو بیا یې له ځانه سره وویل: "که هغه خوشحاله وي، زما سوځېدل هم عبادت دی."
په څلورمه شپه، د اور لمبې د مارانو په شکل شوې او د هغه بدن یې وداړه. سیف الملوک نه چیغه کړه او نه یې شکایت وکړ. هغه یوازې د بدري جمالې نوم اخیست. د کوه قاف ټول پیران او ښاپېرۍ راټول شوي وو او په حیرانتیا یې کتل چې دا د خټې پتلی څنګه دومره عذاب زغمي؟

خو لا هم درې شپې پاتې وې... او تر ټولو سخت امتحان لا په لاره و. د شپږمې شپې په پای کې، یو داسې آواز راغی چې سیف الملوک یې لړزولی و. دا آواز د بدري جمالې نه و، دا د مرګ د فرښتې آواز و چې ورته یې ویل: "ستا وخت پوره شو، مینه دې ثابته کړه، خو اوس باید د تل لپاره رخصت شې.."
آیا سیف الملوک به د اوومې شپې تر سهار پورې ژوندی پاتې شي؟ په اوومه شپه داسې څه پېښ شول چې د کوه قاف تاریخ یې بدل کړ...
پنځمه برخه بیا بل وخت...
د دې لپاره چې پوه شئ په اوومه شپه سیف الملوک له کوم داسې جادو سره مخ شو چې حتی ښاپېرۍ هم ترې وېرېدې...د کوه قاف په شپږمه شپه، سیف الملوک داسې حال ته رسېدلی و چې د بدن غوښې یې له درده ویلې شوې وې، خو روح یې لا هم د بدري جمالې په مینه کې لکه د غره ډبره کلک و. شاه پال (د ښاپېریانو پاچا) چې کله د دې انسان د صبر او استقامت نندارہ وکړه، نو په غوسه شو. هغه وویل: دا د خټې پتلی زموږ د اور په جادو نه ماتېږي! د اوومې شپې لپاره د 'طلسمِ صرصر' دروازه پرانیزئ!

د تنهایۍ او د مرګ د سکوت ازموینه
ناڅاپه د اور لمبې مړې شوې. یو داسې یخ باد راغی چې د سیف الملوک هډوکي یې وریږدول. هغه په یوه داسې دښته کې یوازې پاتې شو چې نه پکې اسمان و او نه

ځمکه. دا د "عدم" (نشتوالي) نړۍ وه. دلته نه د بدري جمالې غږ و او نه د استاد امام حسن دعاګانې.

سیف الملوک احساس کړه چې حافظه یې ورکه شوې. هغه خپل نوم هېر کړ، خپل پلار یې هېر کړ، حتی د بدري جمالې ښکلې څېره یې له ذهنه ووته. دا د عشق تر ټولو وېروونکی پړاو و — کله چې عاشق خپل معشوق هېر کړي، نو ژوند یې مانا له لاسه ورکوي.
هغه په چیغو شو: "ای زما ربه! که ما هر څه هېر کړي وي، خو ستا مینه او هغه درد چې ما دې لارې ته راکښلی و، مه رانغاړه!"
د بدري جمالې قرباني
په داسې حال کې چې سیف الملوک په دې طلسم کې ډوب و، بدري جماله د خپل پلار (شاه پال) پښو ته ورولوېده. هغې وویل: بابا! که سیف الملوک مړ شي، نو د کوه قاف دا سلطنت به د تل لپاره په تورو تیارو کې ډوب شي. ځکه چې د هغه مینه اوس یوازې د یو انسان مینه نه ده، دا یو داسې نور دی چې زموږ جادویي نړۍ ته یې ژوند بښلی دی. اجازه راکړه چې زه هم د هغه تر څنګ په دې طلسم کې ننوځم!
پاچا په غوسه وویل: "که ته لاړې، نو ستا د ښاپېرۍ والي وزرونه به وسوځي او ته به هم لکه د ده په څېر یوه مړاوې انسانه شې!

بدري جمالې په مسکا وویل: زه د وزرونو پاچاهي نه غواړم، زه د سیف الملوک د زړه پاچاهي غواړم...
د مینې د رڼا راڅرګندېدل
بدري جماله د طلسم دننه ننوته. سیف الملوک چې په بې‌هوښۍ کې پروت و، ناڅاپه یې یو تودوخه احساس کړه. هغه چې سترګې پرانیستې، ویې لیدل چې بدري جمالې خپل وزرونه پر ده غوړولي او د هغې له سترګو څخه اوښکې د ده په وچو شونډو توېږي.

د هغې د اوښکو په هر څاڅکي سره، د سیف الملوک زخمونه رغېدل. خو د دې په بدله کې، د بدري جمالې د ښاپېرۍ والي رڼا ورو ورو په ختمېدو وه. هغې خپل وجود د سیف الملوک د ژوند لپاره قرباني کاوه.
سیف الملوک چې کله هغه په دې حال کې ولیده، نو چیغه یې کړه: "نه! بدري جمالې! زما مرګ تر ستا د بې‌نورۍ غوره دی!
هماغه شېبه، د دوی د مینو یو ځای کېدل یو داسې غږ پورته کړ چې د کوه قاف اووه واړه جادویي کلاګانې یې ولړزولې. د طلسم دېوالونه مات شول. شاه پال او د هغه لښکر چې دا ننداره ولیده، ټول په سجده پریوتل.
خو قصه دلته نه ختمېږي...

ځکه چې د کوه قاف په لرې غارونو کې یو بل زوړ او خطرناک دښمن، "عفرېتِ جادوګر"، چې کلونه کلونه یې د بدري جمالې د ترلاسه کولو خوب لیدلی و، اوس د غوسې له اوره راویښ شوی دی. هغه قسم کړی چې د سیف الملوک او بدري جمالې د واده په شپه به د مصر او کوه قاف ترمنځ یو داسې جنګ پیل کړي چې انسانان او پېریان به پکې تباه شي....
کله چې د طلسم دېوالونه مات شول او سیف الملوک او بدري جماله د یو بل په مینه کې د شاه پال (د ښاپېریانو پاچا) مخې ته ودرېدل، ټولو ګمان کاوه چې سختۍ پای ته ورسېدې. خو هماغه شېبه د کوه قاف له لرې سیمې، "تور غار" څخه داسې یو دود راپورته شو چې د غرمې روښانه لمر یې په توره شپه بدل کړ.

دا عفرېتِ جادوګر و؛ هغه څوک چې زرګونه کاله وړاندې یې د بدري جمالې د پلار په سلطنت باندې د قبضې هڅه کړې وه او په جادو کې یې د کوه قاف په تاریخ کې مثال نه درلود. هغه په خپل جادویي تخت باندې سپور، چې د تورو مارانو لخوا کښل کېده، د میدان په سر ودرېد.
د جادوګر وحشتناک غږ
عفرېت په داسې غږ چې د غره کاڼي یې ماتول، وویل:
"شاه پال! تا ګمان کاوه چې خپله لور به یو خاورین بنده ته ورکړې او زه به خاموش

پاتې شم؟ ما د دې ښاپېرۍ لپاره پېړۍ پېړۍ انتظار کړی. که سیف الملوک د صبر ازموینه ګټلې، نو زما د جادو د لښکر مقابله به څنګه کوي؟"
جادوګر خپله امسا په ځمکه ووهله. ناڅاپه له ځمکې څخه د هډوکو لښکر راووت. داسې عسکر چې نه مړه کېدل او نه یې له تورې وېره درلوده. هغوی سیف الملوک او بدري جماله محاصره کړل.

د سیف الملوک توره او د عشق ځواک
سیف الملوک چې اوس د مینې په جذبه کې د یو عادي انسان نه، بلکې د یو قهرمان په څېر و، د خپلې ملا توره راکښله. هغه توره چې پلار یې ورته د مصر څخه د رخصت په وخت کې ورکړې وه او استاد امام حسن پرې د "نصر من الله" کلمې لوستلې وې.
بدري جمالې چې د خپلو وزرونو نور یې د سیف الملوک لپاره قرباني کړی و، په ناتوانۍ سره وویل:

"سیف الملوک! دا لښکر په وسله نه ماتېږي. دا د نفرت او حسد له جادو جوړ دی. پام کوه چې ستا په زړه کې د دوی وېره ځای ونه نیسي!"
سیف الملوک د لښکر په منځ کې داسې ننوت لکه د وږي زمري برید. د هغه د تورې په هر شرنګ سره به د جادوګر عسکر ایرې کېدل، ځکه چې د هغه توره د رښتینې مینې په اوبو تېره شوې وه. خو عفریت یو بل جادو وکړ؛ هغه د سیف الملوک په سترګو کې د مصر د پاچا او ملکې (د سیف الملوک پلار او مور) انځورونه راوستل چې د جادوګر په زندان کې په چیغو وو او سیف الملوک ته یې ویل: "زویه! بدري جماله پرېږده او مور وژغوره!"
د عقل او زړه جنګ

دا تر ټولو دردناکه لمحه وه. له یوې خوا مینه وه او له بلې خوا د پلار او مور حق. سیف الملوک د یوې شېبې لپاره ودرېد. د هغه توره له لاسه ولوېده. جادوګر په قهقهو وخندل او د هډوکو لښکر په سیف الملوک باندې هجوم ورواړوه.

خو په همدې وخت کې د کوه قاف د اسمان له لوري يو سپين باز راکوز شو. دا د استاد امام حسن روحاني ځواک و چې د سيف الملوک په غوږ کې يې وويل: "زويه! مينه د کايناتو حقيقت دی او پاتې هر څه وهم دی. دا تصويرونه جادو دی، ستا پلار او مور په مصر کې ستا د بريا دعاګانې کوي، هغوی دلته نشته!"
سيف الملوک بېرته هوش ته راغی. هغه خپله توره پورته کړه او د عفرېتِ جادوګر په لور يې داسې حمله وکړه چې د اسمان برېښنا هم ورسره ملګرې شوه.
د خونړې جنګ پايله؟

کله چې د سيف الملوک توره د عفرېت په جادويي سپر باندې ولګېده، نو يو داسې درز وشو چې د کوه قاف ټولې ښاپېرۍ بې‌هوښه شوې. دود دومره زيات شو چې هيچا هيڅ نه ليدل. کله چې دود کښېناست، نه عفرېت و او نه د هغه لښکر... خو سيف الملوک هم په ميدان کې نه و!
بدري جمالې په چيغو پيل وکړ. هغه چېرته لاړ؟ آيا عفرېت هغه له ځان سره د "قاف د اووم غره" تورو غارونو ته يووړ؟ او که سيف الملوک د جادو په دې ټکر کې فنا شو؟

دا کيسه اوس يو داسې موړ ته داخله شوه چې د کوه قاف او د انسانانو نړۍ به سره يو ځای کړي.
پنځمه برخه بيا بل وخت...
د دې لپاره چې پوه شئ سيف الملوک چېرته غائب شو او بدري جماله به څنګه د خپلو سوځېدلو وزرونو سره هغه پيدا کړي، کيسه شير کړئ او راسره پاتې شئ!

کله چې سيف الملوک د جادو په تور دود کې غيب شو، بدري جمالې احساس وکړه چې د هغې د روح يوه برخه ورځخه اخيستل شوې ده. شاه پال، د ښاپېريانو پاچا، خپله لور په غېږ کې ونيوله، خو هغې ځان ترې خلاص کړ. د هغې ښکلي وزرونه سوځېدلي وو، خو په سترګو کې يې داسې يو هوډ و چې د کوه قاف ټولو ښاپېريانو ته يې ماته ورکوله. هغې په زړورتيا وويل چې بابا، ما ته د ښاپېريانو د سلطنت تاج

مه راکوه، ما ته هغه لاره وښیه چې د اووم غره تورو غارونو ته تللې ده. که مینه رښتینې وي، نو په پښو مزل هم د وزرونو الوت ته ماته ورکوي.

هغې خپل سفر په پښو پیل کړ. په لاره کې د جادوګر لخوا زرګونه چلونه ورته کېښودل شول. لومړۍ ازمېښت د غفلت چینه وه. کله چې بدري جماله تږې شوه او چینې ته ورسېده، اوبو ورته وویل چې ما وڅښه، چې سیف الملوک درڅخه هېر شي او ته بېرته خپله ښکلا او وزرونه ترلاسه کړې. بدري جمالې اوبه په خاوره توې کړې او ویې وویل چې هغه ښکلا مې په کار نه ده چې د سیف الملوک یاد پکې نه وي. هغې په داسې حال کې مزل کاوه چې پښې یې په اغزو لګېدې او وینه ترې بهېده. د هغې د وینې هر څاڅکی چې به په ځمکه ولوېد، هلته به د سرو ګلانو بوټی راشنه شو او دا د رښتینې مینې برکت و.

بدري جماله د اووم غره سر ته ورسېده، چېرته چې د جادوګر توره کلا وه. کلا له داسې ډېرو جوړه وه چې د انسان د وېرې په احساس سره به نورې هم لوړېدې. کله چې هغې د کلا دروازې ته لاس کړ، جادوګر د کلا له برجه راغږ کړ چې ای ښاپېرۍ، ته اوس یوه بې‌وزره او عاجزه نجلۍ یې، ستا سیف الملوک زما په جادویي خوب کې ډوب دی او هغه اوس ته نه پېژني. بدري جمالې په مېړانه ځواب ورکړ چې د جادوګر جادو یوازې په سترګو اغېزه کوي، په زړونو نه. سیف الملوک زما مخ نه، زما روح لیدلی دی.

جادوګر خپله امسا وښوروله او یو بل لوی چلنج یې جوړ کړ. سیف الملوک یې د کلا له سر څخه په داسې حال کې راوځړاوه چې لاندې د اور لمبې وې. جادوګر وویل چې که غوارې هغه وژغورې، نو خپله ژبه راکړه چې ته د تل لپاره غلې شې او هغه ته د مینې خبره ونه کړې. بدري جمالې پرته له ځنډه خپله ژبه قرباني کولو ته تیاره شوه. خو کله چې هغې دا پرېکړه وکړه، یو الهي غږ راغی او د هغې د وفادارۍ له امله د کلا دېوالونه داسې مات شول لکه د شګو ماڼۍ. سیف الملوک چې د بدري جمالې په لیدو سره هوش ته راغلی و،

د مېښې په داسې يو قوت راپاڅېد چې د اوسپنې زنځيرونه يې مات کړل. هغه جادوګر ته وويل چې ای عفرېته، تا په جادو د خلکو بدنونه غلام کړل، خو مينه هغه سلطنت دی چې جادو ورته سر ټيټوي. مينه د ورکولو نوم دی، د اخيستلو نه. سيف الملوک د جادوګر په لور ګام واخيست او د هغه د مېښې رڼا دومره تېزه وه چې جادوګر په يوه تور لوګي بدل شو او د تل لپاره ورک شو.

کله چې جادوګر له منځه لاړ، د سيف الملوک او بدري جمالې مخې ته يوه نوې معما راغله. د استاد امام حسن روحاني غږ ورته ورسېد چې د کوه قاف او مصر ترمنځ د تلپاتې يووالي لپاره بايد د "سليماني مهر" ومومي، کوم چې د کوهِ الست په زړه کې پټ و. شاه پال په غوسه وويل چې مهر ته رسېدل د مرګ خولې ته تلل دي، هلته وخت په شا روان دی او که يو ځل غلط ګام واخلې، نو بېرته ماشومتوب ته ګرځې او هر څه درڅخه هېرېږي.

سيف الملوک د بدري جمالې لاس ونيو او غار ته ننوتل. ناڅاپه يې په ديوالونو کې خپل تېر ژوند وليد. يو غږ راغی چې ای شهزاده، بېرته مصر ته لاړ شه، ستا پلار بوډا شوی او سلطنت دې په خطر کې دی. سيف الملوک د يوې شېبې لپاره تم شو او د وطن مينه يې په زړه کې راوپارېده، خو بدري جمالې ورته وويل چې سيف الملوکه، مينه د شا ته کتلو نوم نه دی، مينه د راتلونکي جوړولو نوم دی. سيف الملوک خپل هوډ کلک کړ او له هغې صحنې تېر شو. هماغه و چې وخت بېرته سم شو او مهر ورته په يوه روښانه ډبره کې ښکاره شو.

کله چې سيف الملوک لاس ور وغځاوه چې مهر واخلي، ناڅاپه له مهر څخه اوبه راووتلې او يو جادويي لښکر ترې جوړ شو. هغوی د اوبو په څېر وو، نه پرې توره کار کاوه او نه غشي. سيف الملوک حيران شو، خو بدري جمالې ورته وويل چې سيف الملوکه، اوبه په زور نه ماتېږي، توره دې کېږده او په خپله مينه ورته غاړه ورکړه. سيف الملوک توره په ځمکه کېښوده او په ډېر سکون سره د اوبو لښکر ته ورغی. کله

چې اوبه د هغه بدن ته ورسېدې، د هغه د مینې تودوخه دومره زیاته وه چې اوبه په بخار بدلې شوې او لاره خلاصه شوه. سیف الملوک د سلیماني مهر پورته کړ.

کله چې مهر د هغه په لاس کې و، یو غیبي غږ وویل چې دا مهر یو شرط لري، دا به یوازې یو کس له کوه قاف څخه مصر ته بوځي، یا به ته ځې او یا به بدري جماله. سیف الملوک سمدستي مهر بدري جمالې ته ورکړ او ویې وویل چې ته لاړه شه، زه به دلته ستا په یاد کې پاتې شم. خو بدري جمالې مهر بېرته سیف الملوک ته ورکړ او ویې وویل چې که ته نه یې، مصر زما لپاره یو زندان دی. کله چې دواړو د یو بل لپاره د قربانۍ دا درس ثابت کړ، نو مهر په دوه برخو ووېشل شو او دواړه یې په یوه سپېڅلې رڼا کې وپېښل. شاه پال چې کله دا قرباني ولیده، سر یې ټیټ کړ او پوه شو چې د انسان مینه د جنیاتو له جادو څخه ډېره قوي ده. هغه هغوی ته اجازه ورکړه چې د مصر په لور روان شي.

کله چې سیف الملوک او بدري جماله د کوه قاف له پولو ووتل، د هغوی په زړونو کې د مصر د وصال هیلې د پسرلي د ګلانو په څېر غوړېدلې وې. سیف الملوک د بدري جمالې لاس په داسې مینه نیولی و، لکه یو څوک چې خپله ټوله هستي د تقدیر له غلو څخه ساتي. مګر د اوبو په څنډه کې، ناڅاپه اسمان د تورو سکروټو په څېر تور شو او د "توربان دېو" هیبتناک غږ فضا ولړزوله. دېو، چې د جادوګر له مرګه وروسته یې د غچ اخیستلو قسم کړی و، د یوې جادویي سیلۍ په بڼه راښکاره شو او په وحشي غږ یې وویل: "ای د مصر شهزاده! تا فکر کاوه چې د سلیماني مهر په ترلاسه کولو به هر څه وګټې؟ نن به دې مینه د بېلتون په داسې یوه دښته کې ترې پرېږدم چې ساحل یې یوازې ناهیلي وي."

سیف الملوک چې د مېنې په جذبه مست و، همت یې ونه بایلود. هغه د ساحل له نښترو څخه په خپلو زخمي لاسونو یوه کښتۍ جوړه کړه او په هر لرګي یې د "توکل" مېخونه ووهل. مګر کله چې دوی د بحرِ الالم (د دردونو سمندر) منځ ته ورسېدل، توربان دېو په خپل جادو سره په اوبو کې د اور لمبې راپورته کړې. یوه

توندې څپې د لرګیو کښتۍ په منځ کې دوه ځایه کړه. سیف الملوک چیغه کړه: "بدري! زما لاس مه پرېږده!" خو د اوبو توندو څپو هغوی یو له بل څخه بې‌رحمه بېل کړل؛ بدري جماله د دېو په جادويي غبار کې ورکه شوه او سیف الملوک د اوبو په څپو کې بې‌هوښه د یوې لرې جزیرې په غاړه کې پرېوت.

اوومه برخه: د اووه لورګانو طلسم او ابدي وصال

کله چې سیف الملوک په هوش کې راغی، د هغه په روح کې د بېلتون درد د لمبو په څېر بلېده، خو د مینې سپېڅلي هوډ هغه بېرته په پښو ودرولو. هغه د توربان دېو جادويي ماڼۍ ته ځان ورساوه، چېرته چې دېو یو داسې خطرناک ازمېښت تیار کړی و چې عقل په کې عاجز پاتې کېده. دېو، بدري جماله د خپلو اووه لورګانو په منځ کې کښېنولې وه؛ هغوی ټولو په جادو سره د بدري جمالې بڼه، غږ، قد او حُسن اختیار کړی و. توربان دېو په قهقهه وویل: "ای عاشق شهزاده! که ستا مینه له سترګو هاخوا د روح پیوند وي، نو خپله بدري جماله له دې اوو نجونو څخه وپېژنه. که دې غلطه نجلۍ ته لاس ورکړ، نو ته به هم د تل لپاره زما د لورګانو مریی شې او بدري به دې په تورو غارونو کې مړه شي."

سیف الملوک د اوو واړو پېغلو په وړاندې ودرېد. هره یوه ورته کټ مټ د بدري په غږ وویل: "سیف الملوکه! زه ستا بدري یم، راشه زما لاس ونیسه." سیف الملوک سترګې پټې کړې او خپل روح ته یې رجوع وکړه؛ هغه پوهېده چې جادو یوازې ظاهري بڼه بدلولی شي، مګر د روح رڼا نه شي پټولی. هغه د اوومې نجلۍ مخې ته ودرېد او د هغې په ساه کې یې د هغو اوښکو تودوخه احساس کړه چې د بېلتون په شپو کې یې د ده لپاره تویې کړې وې. هغه په ډاډه زړه د هغې لاس ونیو او ویې وویل: "مینه په سترګو نه، په روح پېژندل کېږي؛ دا زما بدري ده، ځکه د دې په خاموشۍ کې زما د روح سکون او زما د دعاګانو ځواب پټ دی."

په همدې شېبه کې د توربان دېو جادو د شګو د ماڼۍ په څېر ونړېده او دېو په یوه توره دود بدل شو چې اسمان ته پورته او ورک شو. بدري جمالې په مینه سیف

الملوک ته وکتل او ویې وویل: "تا ثابته کړه چې د انسان مینه د جنیاتو له هر ډول جادو څخه لوړه ده." هغوی په ګډه د مصر په لور روان شول. کله چې مصر ته ورسېدل، ټول هېواد د جشن په رڼاګانو کې غرق شو. د سیف الملوک پلار، چې کلونه یې د زوی په غم کې په تیارو کې تېر کړي وو، د هغوی په لیدو یې سترګې روښانه شوې. هغوی په داسې یو شان او شوکت سره واده وکړ چې د مصر په تاریخ کې یې نوم ابدي شو. دا د هغې مینې داستان و چې ثابته یې کړه: کله چې دوه زړونه د وفادارۍ په عطر وخکله شي، نو نه بحرونه د هغوی کښتۍ ماتولی شي او نه دیوان د هغوی لاره نیولی شي.

#پای

زموږ د داسي نور ښایسته ناولون،کیسو او کتابونو د ویلو لپاره زموږ د ټلګرام چینل ته راشي.

دا هم زموږ د چینل لینک: https://t.me/pashtoonovels0
دا هم د مدیر ایډی: @shuhab09
او دا هم زموږ د یوتیوب چینل لینک دلته غږیز ناولونه نشر کو..
چینل لینک: http://www.youtube.com/@PashtooNovls09
دا هم د مدیر د جمیل آدرس:shuhabkhan795@gmail.com
دا هم د خواجه زي صیب د فسبوک ایډی: https://www.facebook.com/profile.php?id=61572668542014
یا هم کولی شې سرچ کړې: خواجه_زي صیب. نو ایډی به تاسو ته راشې.

پښتو
ناولونه
@shuhab09